

A seagull is shown in flight, its wings spread wide, positioned above a large, curling ocean wave. The sky is a vibrant blue, filled with large, white, fluffy clouds. The wave below is a deep turquoise color, with white foam visible as it curls. The overall scene is bright and dynamic.

Emily Bleeker

ZTROSKOTÁNÍ

motto román

Ztroskotání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Emily Bleeker

Ztroskotání – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

Emily Bleeker

Ztroskotání

Emily Bleeker

ZTROSKOTÁNÍ

Praha 2017

Mému manželů Joeovi – jsi můj nejlepší,
nejdůvěrnější přítel a jediný člověk,
se kterým bych chtěla ztroskotat
na pustém ostrově.

Přeložila Markéta Polívková

Tento příběh je smyšlený. Jména, osoby, organizace, místa a události jsou výplodem autorčiny fantazie a neodpovídají realitě.

Text Copyright © 2015 Emily Bleeker

This edition made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com

Translation © Markéta Polívková, 2017

Cover Photograph © EpicStockMedia/Shutterstock.com

Cover Photograph © prapann/Shutterstock.com

Cover Photograph © hidemozart/Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-0955-8

ISBN e-knihy 978-80-267-1022-6 (1. zveřejnění, 2017)

KAPITOLA 1

LILLIAN

Současnost

Někdy musíte zalhat. Někdy je to jediná možnost, jak ochránit ty, které milujete. Lillian si tu větu přeříkávala v hlavě a pohrávala si se snubním prstenem. Posledních osm měsíců si to připomínala každý den. Možná že dnes tomu konečně uvěří. *Jediná možnost,* opakovala si Lillian, a za každou lež, kterou řekla, pootočila zlatým kroužkem na prstu. Třikrát po sobě se v počítání ztratila, a tak si zasunula ruku pod stehno, aby už nemusela začínat znovu. Kdyby lhaní bylo těžší, možná by toho nechala. Ale lhát bylo jednoduché. Rozhodně jednodušší než říkat pravdu.

A *žádné slzy,* poručila si. Nabrečela se před úplně cizími lidmi už dost. Dnes byla odhodlaná světu ukázat své silné já, a ne ošklivou uplakanou tvář. Nikdo na to není zvědavý. Navíc pláč by jí rozmazal make-up nanesený po celém obličeji. Za posledních několik let ho na sobě tolik neměla a milá dívka jménem Jasmine jí přidávala další vrstvu.

Jasmine vytáhla velký růžový sprej a začala lakovat Lillian vlasy a skončila až ve chvíli, kdy na nich Lillian mohla mít nálepkou „nebezpečí požáru“. Popošla o krok zpátky, podívala se na konečný výsledek a pokrčila rameny, jako kdyby řekla: *Leptší už to nebude.* To nebylo zrovna povzbudivé.

Když maskérka odešla, Lillian tiše usedla a pozorovala své upravené nehty nalakované vínově červenou barvou a připadala si jako malá holka, co si zkouší máminy šaty. V dětství se chovala spíš jako kluk, dnes má dva syny a nikdy se nechtěla měnit, ale nemohla popřít, že ji teď lákalo předstírat, že je úplně jiný člověk. Pokud nemohla být tou starou Lillian a nemohla vystát tu novou, vymyslet si falešnou Lillian byla nejspíš ta nejlepší možnost.

Dům, stejně jako ona, byl přizpůsoben potřebám filmového štábu. Potom, co Lillian strávila celý týden uklízením, to konečně vzdala a najala si firmu, která zanechala dvoupatrovou koloniální budovu bez chybičky. Pochopitelně netrvalo ani pět minut a dva asistenti produkční se rozhodli, že je všechno špatně.

Do domu vpadli předními dveřmi hned po rozednění. Lillian byla příliš nervózní, než aby se nasnídala. Potichu pozorovala, jak jeden z vystresovaných asistentů, ten, který voněl po kávě a tabáku, běhal z jedné místnosti do druhé a sbíral všechny vystavené rodinné fotografie. Přestěhovali starožitná křesla z pracovny do obývacího pokoje a každé z nich dali na jednu stranu pianina Linden a fotografie strategicky rozmístili na horní desku nástroje.

Lillian si odfoukla z očí pramínek elektrizujících vlasů a studovala konečné uspořádání fotek. Rodinný portrét z hlavní chodby nahradil obraz s květinami, který visel nad pianinem, a fotografie Jerryho a kluků z Joshova nočního stolku se uvelebila naproti stříbrně zarámované fotce, kde Lillian drží za ruce dva malé chlapce s batohy.

Vypadala na tom obrázku cize. Jak to bylo dlouho? Tři, možná čtyři roky? Dlouhé hnědé vlasy jí lemovaly tvář a nepředstíraný úsměv rozjasňoval smaragdové oči. Její plet byla tenkrát krémová jako podmásli a nos měla posetý skořicovými pihami. Kdyby Lillian tuhle ženu potkala na rodičovském sdružení, pozvala by ji k sobě domů i s dětmi a nabídla jí zmrzlinu. Vypadala šťastně.

O kousek dál byla fotografie z horní chodby. Pořídil ji Jerry před několika měsíci, když si uvědomil, že si neudělali žádnou společnou rodinnou fotku od doby, kdy... kdy se vrátila domů. Jerry vybíral finální verzi sám, protože Lillian nechtěla. Dopadlo to strašně. Kluci tam ve stejných kravatách působili neuvolněně a Jerry měl ruku kolem jejích ramen tak nepřírozně, že to vypadalo, jako by se jí nechtěl dotknout. Teď to bude v televizi. Všichni uvidí ty dvě Lillian vedle sebe, před a po. Lillian „po“ si ostříhala dlouhé vlasy a ofinu z čela jí držela sponka. Usmívala se nuceně a oči už neměla smaragdové, ale vybledlé jako jadeit. Představovala si, jak jde k pianinu a každou z těch fotek shodí na zem. Stačilo by jednou máchnout paží a dostala by je všechny. Roztříštily by se o podlahu, zbyla by hromada skla a lesklého papíru. Kousla se do horního rtu, aby potlačila pobavený úšklebek. To pomyšlení ji uspokojovalo, ale to poslední, co teď chtěla, bylo připoutat k sobě ještě víc pozornosti.

Aby zabránila dalšímu fantazírování, Lillian se přestala upřeně dívat na rámečky plné šťastných úsměvů a soustředila se na prach na pianinu. Mahagonový povrch byl magnetem na nečistoty a vůně pomerančového oleje, kterým ho ošetřovala, se stále ještě vznášela ve vzduchu. Lillian to pianino milovala. Předtím, než se Josh narodil, donutila Jerryho, aby ho koupil. Vysmál se jí, protože ani jeden z nich nedokáže ani zabrnkat, ale ona na tom trvala. Pianino nebylo pro ně, bylo pro to malé, které v ní rostlo, pro Joshe a potom pro Daniela.

Lillian zakroutila hlavou. Není divu, že se ta mladá maminka na fotkách tak spontánně směje. Ještě nevěděla, že osud někdy vybere jinou cestu, než kterou byste chtěli jít. Zatracený osud.

Těžké vchodové dveře z dubového dřeva se náhle otevřely a Lillian leknutím nadskočila. Vysoká elegantní žena v hnědém kostýmku se nesla místností, jako by tam prožila celý život. Lillian ji fascinovaně pozorovala. Poznala by tu tvář kdekoli:

dlouhý úzký nos, vysoké lícní kosti a propadlé tváře, slámově blond vlasy jako helma a oči tak světle modré, že byly téměř bezbarvé. Ta tvář patřila neodmyslitelně Genevieve Randallové z pořadu *Událo se*. Lillian s Jerryem se na zpravodajský program dívali každý pátek večer a v legraci diskutovali o příbězích ze života, které slečna Randallová na obrazovce vyprávěla. Ve skutečnosti byla ještě štíhlejší.

Skvělé. Kamera opravdu přidává pět kilo. Lillian zatáhla břicho za pásek.

Štáb investigativní novináře zezadu prostrčil pod sakem a halenkou mikrofon a pak jej diskrétně připnul na klopu. Lillian byla ohromená, jak Genevieve Randallová dokáže ignorovat ruče, které jí šmátrají pod blůzou. Procházela balíkem kartiček s poznámkami, dokud neskončili. Potom si uhladila sako a načechrala bílou hedvábnou blůzku, která z něho vykukovala. Uchopila několik dalších papírů, urovnala je do úhledné hromádky a upřela nepřítomný pohled na Lillian.

Na chvíli to vypadalo, že se reportérka dívá skrz ni, nebo spíš do ní, jako by viděla všechna tajemství v Lillianině hlavě. Lillian měla chuť zakrýt si tělo, aby se před jejím pronikavým rentgenovým pohledem ochránila.

„Paní Lindenová,“ zavolala Genevieve Randallová z druhé strany pokoje a její hlas se rozléhal v chodbě dvoupatrového domu. „Je úžasné se s vámi setkat osobně. Děkuji, že jste s dnešním rozhovorem souhlasila.“ Její červené lodičky na vysokých jehlách hlasitě klapaly na dřevěné podlaze, když kráčela k druhému křeslu naproti Lillian.

Odkud mě Genevieve Randallová zná? Lillian se podívala. Potom si vzpomněla. Každý věděl, kdo je Lillian Lindenová, její tvář byla na televizních obrazovkách s přestávkami už dva a půl roku. Byla to skutečnost, která ji ještě stále překvapovala.

Genevieve Randallová se posadila do křesla, jako když padá peří, a hned zaujala reportérskou polohu: rovná záda, uvolněná ramena a zářící úsměv. „Je mi velkým potěšením,

že vás potkávám, paní Lindenová,“ natáhla k ní ruku s dlouhými hubenými prsty.

„Také mě těší,“ šeptla Lillian, nasadila nervózní úsměv, potřásla studenou rukou a doufala, že jemnou pokožku slečny Randallové neodřela svou mozolnatou dlaní.

„Byla jsem nadšená, když nám na tenhle projekt dal producent zelenou.“ Slečna Randallová položila ostýchavě ruce na stoh papírů v klíně. „Váš příběh jsem sledovala od samého začátku. Nemůžu se dočkat, až ho uslyším přímo od vás.“

„Děkuji, že jste přišla.“ Lillian si poposedla.

„Je mi potěšením. Začneme za pár minut. A prosím, zkuste být při rozhovoru uvolněná. Mluvte, jako kdybychom byly přítelkyně, které si povídají u kávy. Dobře?“

Pamatujete si na otázky, které jsem vám poslala? Mám v plánu u nich zůstat, nechystám žádné překvapení. Jediné, co od vás potřebuji, je, abyste byla v líčení co možná nejkonkrétnější a nejpřesnější. Myslíte, že to zvládnete?“ Při úsměvu ukázala zuby bělené tak často, že byly téměř průsvitné.

„Já... já se vynasnažím.“ Krůpěje potu na Lillianině čele ohrožovaly její dokonalý make-up.

„A jste srozuměna s tím, že se jedná o exkluzivní rozhovor? Po podepsání smlouvy nemůžete přijmout žádnou jinou nabídku.“

„Naprosto.“ Lillian se kousla zevnitř do tváře. Klauzule o exkluzivitě ve smlouvě byl jediný důvod, proč na rozhovor přistoupila. Ta krátká věta pro ni znamenala únik z mediálního cirkusu, který se stal součástí jejího života. Pokud tohle interview zvládne, bude konečně v bezpečí.

„Dobrá. Musela jsem s vámi ty právní věci probrat.“ Genevieve se letmo rozhlédla. „Kde je váš manžel, paní Lindenová? Jerry. Doufala jsem, že s ním budu moci mluvit, až skončíme.“

„Je nahoře, připravuje se.“ Lillian si málem začala okusovat nehet u palce, ale zarazila se, když si vzpomněla na lesklý lak.

„Říkala jsem mu, že nemusí sledovat celý rozhovor. Je to pro nás oba tak lepší.“

„To je v pořádku. Tady jde o vás. Chci, abyste se cítila co nejlépe. A co děti?“ Víčkem červeného robustního popisovače Sharpie si klepala na zuby, zatímco procházela poznámkami.

„Jsou u sousedů,“ Lillian přimhouřila oči. „Myslela jsem, že jsem se vyjádřila jasně, když jsem říkala, že nechci, aby u toho byly.“ Děti už zkusily hodně. Žádné další rozhovory. S Jerryem se tak dohodli už dávno.

Genevieve na okamžik zvedla hlavu. „Ne, ne, jen jsem doufala, že uděláme na závěr rodinný snímek. Nebojte se, Lillian, nebudu jim klást žádné otázky.“

„Dobře, možná jeden snímek.“ Pro Joshe a Daniela byly fotoaparáty v posledních letech běžnou záležitostí. Jednoho nenápadného kliknutí spouště by si nejspíš ani nevšimli.

„Já už jsem tady skoro připravená,“ vyhrkla Genevieve netrpělivě na muže se sluchátky. „Moje otázky, Ralphe.“

Mladý muž s popelavě blondatými vlasy a velkými brýlemi s černými obroučkami, který přestavěl všechny Lillianiny fotky, přiběhl k reportérce a sklopil zrak jako pes před svou dominantní fenou. Předala stážistovi pár pomačkaných počmáraných stránek a pak se vrátila ke svému balíku kartiček.

„Projděte ty poznámky se Stevem, než začneme,“ přikázala mu Genevieve Randallová. Mladý muž se pokorně odplížil. Lillian to dostatečně vystrašilo.

Po zkoušce zvuku se štábem pomohl Ralph Lillian s mikrofonem a pak zavolal Jasmine, aby udělala poslední úpravy vizáže obou žen, i když Lillian byla přesvědčená, že to bylo hlavně kvůli ní. Pak vše utichlo a jediná v pohybu byla Genevieve. Uhladila si už tak dokonalé vlasy a řekla: „Jdeme na to.“ Kamery se zapnuly.

„Pět, čtyři, tři, dva, jedna... rozhovor s Lillian Lindenovou.“

KAPITOLA 2

LILY – DEN 1.

Fidži

Dveře se zlehka otevřely a vlhký horký fidžijský vánek se smísil se zatuchlým vzduchem z letištní klimatizace. Zhluboka jsem se nadechla. Pach ochlazeného vzduchu unikajícího do atmosféry je zjevně stejný všude na světě.

„Koukni se na nás, Lillian, jsme párek snobů.“ Margaret mě vzala za paži a rukou plnou pigmentových skvrn mě táhla k tryskáči, který se objevoval na obzoru. „Škoda že sis neoblékla pro tuhle příležitost něco... vhodnějšího.“

V resortu jsem na sebe přes plavky hodila ustrížené džínové kraťasy a obnošené zelené tílko asi dvě minuty předtím, než přijela limuzína. Sotva jsem stihla vklouznout do svých ošoupaných tenisek Nike a pikolík mi už házel tašky do auta. Všem je jedno, jak na Fidži vypadáte, kromě Margaret. Klidně bych mohla jít na pláž nahá a barmani by se mě jenom zeptali, jestli nechci další koktejl.

Na Fidži jsme už týden a ani jednou jsem si nenesla svou vlastní tašku. Vypadá to, že všichni mají striktně nakázáno se k nám chovat jako k celebritám. Díky neuvěřitelnému množství jídla a nedobrovolnému nedostatku cvičení přijedu domů o deset kilo těžší.

„Promiň, Margaret, to jediné jsem měla čisté. Nikdo mě na žádný dress code neupozornil.“

„Nejde o dress code, je to otázka sebeúcty. Pokud to nedokážeš udělat pro sebe, myslí aspoň na mě. Zabílo by tě, kdyby ses trochu namalovala a upravila si vlasy?“ Pohodí vlasy, nejspíš aby ukázala, kolik úsilí by člověk měl vložit do svého vzhledu. „Máš tak krásnou tvář, proč ji ostatním nepředvedeš?“ Na jazyku mám deset odpovědí, ale neřeknu nic. Nikdy nic neřeknu.

„V tašce mám make-up. Trochu se naličím, až se usadíme, jestli ti to udělá radost.“ Margaret se zašklebí a upře pohled na můj špinavý modrý batoh JanSport ze studijních let, což je moje verze kabelky. Naprosto ji to vytáčí. Mám od ní plnou skříň kabelek, které mi za posledních devět let, co jsme s Jerym spolu, darovala. Každá z nich je malý pokus o to, abych se batohu zbavila. Občas si nějakou vezmu při zvláštní příležitosti, ale nikdy, když je v blízkosti Margaret; je to můj dokonalý pasivně agresivní způsob, jak dát najevo, že ona mi neporoučí.

„Ano, drahoušku, děkuji.“ K mému překvapení nepadne tentokrát o batohu ani slovo. „Myslím, že sama přijdeš na to, že se takhle cítíš líp.“ Empaticky mě poplácá po rameni a já spolknu námitku. Pokaždé je to těžší.

Margaret vypadá, že se pro takovýhle styl života narodila, ale dřív to tak nebývalo. Jako mladá vdova na venkově v Iowě kupovala zboží v akci a vystříhovala si slevové kupony. Za poslední týden si ale osvojila umění přivolávat nosiče zavazadel a jemným dotykem prstů jim do dlaně vsunovat spropitné.

Dnes byla celá v bílém a její outfit vypadal jak ze začátku osmdesátých let. Rozhodně působila, že se spíš chystá na oběd s kamarádkami než na výlet letadlem, ale ona to brala jako vrchol módy. Když pominu oblečení, slušelo jí to. Medově zlaté vlasy měla načesané, sluneční brýle posazené ležérně na nose. Když se usmála, jemné vrásky na tvářích zdůraznily třpytivý make-up, který si dnes ráno pečlivě nanasla.

„No, tak tady ho máme,“ vzdychla Margaret.

Zblízka vypadal tryskáč ještě o něco méně impozantně. Na stranách měl červené a modré závodní pruhy a působil spíš jako maketa pro film než jako letadlo, kterým bychom měly letět. Byl malý, mnohem menší, než jsem si představovala. Napočítala jsem všeho všudy tři okna a neviděla jsem nic, co by připomínalo nákladový prostor.

Program na dnešní den, který nám byl ráno podstrčen pod dveřmi, říkal, že poletíme skoro čtyři a půl hodiny. Nějaký chlápek z Carlton Yogurt se s námi měl potkat v letadle a doprovodit nás na „soukromý ostrov“. Čtyři hodiny s tchyní a úplně cizím člověkem? Budu si muset vzít Margaretin prášek na spaní, abych ten let přežila.

Po zdolání pouhých tří schůdků se ocitáme u vchodu malého šedivého tryskáče. Margaret kráčí první a já ji dobrovolně následuju. Tohle byla od začátku její dovolená, já jdu, kam chce ona. Vyhovuje to oběma. Většinou je po jejím a já se z toho za odměnu nezblázním.

Když nám zavolala a řekla, že vyhrála v soutěži zájezd na Fidži, nemohla jsem tomu uvěřit. Myslela jsem si, že ji obalamutil nějaký šikovný prodejce. Bydlí od nás čtyři hodiny daleko uprostřed pustiny v Iowě v domově důchodců a je jediným člověkem na světě, který se těší, až jí zavolá někdo z telemarketingu.

Mám Margaret svým způsobem *opravdu* ráda, to ale neznamená, že je jednoduché s ní vyjít. Tahle dovolená na Fidži je pro mě srovnatelná s návštěvou gynekologa: nezbytná, ale nepříjemná. Jerry si myslel, že si potřebuju odpočinout od svých mateřských povinností, a Margaret zase, že se víc sblížíme – a tak jsem tady.

Díkybohu jsem poslechla. Fidži je ráj na zemi i s Margaret v patách. Nevím, jestli je to skvělým počasím nebo opojnou vůní květin ve vzduchu, ale něco je na Margaret jiné, jinak se ke mně chová. Když tu Jerry ani kluci nejsou, zdaleka tak často mi neříká, jak mám být dokonalá manželka a matka. Taký proto si to tady užívám víc, než jsem si původně myslela.

Přikrčená jsem prošla zaoblenými dveřmi, otočila se a prohlížela si vnitřek letadla. První, čeho jsem si všimla, bylo pět dokonalých kožených sedadel, na každé straně byly dvě za sebou a pak ještě jedno uprostřed v zadní části. Margaret se protlačila okolo letušky, která se něčím tiše zabývala v přední části tryskáče, a zamířila k místu v druhé řadě. Na zadní straně každého sedadla byly obrazovky a v kapsách občerstvení, které by vystačilo pro celou třídu v Danielově školce. Vypadá to, že jsem se spletla. Tohle má styl. Jídlo a ještě i televize? To je moje představa dovolené.

Měla jsem víc důvěřovat Janice, zástupkyni Carltonu. Stále nám říkala, že druhá půlka našeho výletu bude úžasná. Ona sama na pláži Adiata Beach nikdy nebyla. Její šéf obvykle jezdí na obě části cesty, ale tentokrát první týden nemohl. V oddělení PR proběhlo velké losování o to, kdo pojedí místo něj, a Janice vyhrála. Moc mě mrzí, že už s námi dál nebude, ale tvrdí, že její šéf je fajn chlap. Ten mě rozhodně nebude umět rozesmát tak jako Janice; ona je prostě neuvěřitelná. Dala mi e-mail, abychom mohly zůstat v kontaktu.

„Promiňte, slečno, mohla bych dostat vodu, prosím?“ Margaret křikne dopředu do letadla, než se uvelebí na sedadle.

„Margaret,“ špitnu, „já ti ji donesu.“

„Ne, drahoušku, je to její práce. Jen ji nech,“ řekne trapně nahlas.

Uličkou k nám přijde vysoká blondýnka. S jemnými liniemi kolem očí a úst působí přátelsky a je milá, i když promluví.

„Dobrý den, jak vám mohu pomoci?“ Hlas má zastřený medovým jižanským přízvukem.

„Přinesla byste mi vodu? Balenou, jestli je to možné. Bez ledu. A skleničku.“ Margaret se odmlčí a něco zvažuje. „Doufám, že už je vychlazená.“

„Jistě.“

„Výborně. Lillian, řekni té milé ženě, co si dáš.“

„Nic, děkuju.“ Poslední, co bych chtěla, je ztěžovat letušce život. Od toho je tady Margaret.

„Dá si to samé co já,“ pronese Margaret s autoritou v hlase, což mi zabraňuje s ní dále diskutovat.

Když letuška odkrácí, sáhnu do přední kapsy batohu, kde nosím knížky. Kapsa má dokonalou velikost pro jakýkoliv typ románu, i když některé druhy ruské literatury ji zbytečně roztahují. Než vyndám knihu a nalistuju první stránku, je letuška zpátky.

Buď je ve své práci velmi dobrá, nebo je jasnovidec. Podá Margaret ubrousek navíc, polštář a deku. Nejspíš by jí dala i pečené žebro, kdyby si o ně řekla, což se našťestí nestalo. Letuška nás obsluhuje každou z jedné strany, obě dvě nás odhadla.

„Jsem Theresa. Dejte mi vědět, pokud budete něco potřebovat.“

Margaret jen přikývne, je příliš zaneprázdněná překonáváním ochranného uzávěru pro děti na lahvičce a výběrem tabletek. Vloží si do pusy dva malé bílé kulaté prášky a spolkne je. To ji na pár hodin uspí.

„Děkuju.“ Pokouším se být aspoň trochu zdvořilá. Theresa přikývne, spíše pobaveně než uraženě.

„Máme před sebou klidný let, určitě se dobře vyspíte. Dobrou noc,“ zašvitoří na Margaret a mně vnutí dobře vychlazenou vodu. „Tady máte.“

„Díky.“ Schovám si ji do batohu na později.

„Není zač, je to přece má práce.“ V očích jí zajiskří a mně je jasné, že Margaret předtím slyšela. „Teď si udělejte pohodlí. Dave přijde co nevidět a pak můžeme vyrazit.“

„Dave?“ To jméno mi bylo povědomé. „Tak se jmenuje pilot?“

Letuška zakroučí hlavou, nalakované pramínky obarvených vlasů jí pošimrají tvář. „Ne, Dave je ten od jogurtů. Nebojte se, je milý a taky hezký.“

„Dave Hall?“ Myslím, že tak nějak to říkala Janice.

„Ano, to je on.“

KAPITOLA 3

DAVE

Současnost

Telefon zazvonil v 5:30. Dave spal tak napůl a při prvním pronikavém zazvonění okamžitě otevřel oči. Bylo příliš brzy. Mobil ležel na malém černém nočním stolku na jeho straně postele.

Podíval se na svou ženu, v saténové masce na spaní a se špunty v uších vypadala, že ještě spí. Dave si vždycky myslel, že takhle chodí do postele jenom lidé ve filmu, a potom potkal Beth. Měla víc požadavků než princezna na hrášku. Kdysi ho to štvalo, ale teď mu to začalo připadat roztomilé.

Telefon zazvonil znovu. I když měla Beth špunty v uších, zavrtěla sebou a přehodila si přes hlavu polštář, takže vykukovaly jen zlatavé kadeře. V L.A. bylo horko a svítlo slunce, ale oni měli na posteli hromadu dek. Beth udržovala teplotu v bytě na osmnácti stupních, opovrhovala ochránci životního prostředí a zároveň nechávala svého manžela mrznout. Dave zatřásl hlavou, aby se probral a zvedl telefon dřív, než začne znovu zvonit.

„Prosím,“ ozval se chraplavě.

„Dobrý den, chtěl bych mluvit s Davidem Hallem. Je doma?“

Telemarketing. Dave se okamžitě naštvál. „Je pět ráno a já vím určitě, že nechci nic z toho, co prodáváte. Vyškrtněte si mě prosím ze seznamu a už mi nikdy nevolejte,“ zavrčel.

Než stihl zavěsit, hlas pokračoval: „Pane, počkejte, prosím. Dostal jsem na vás číslo od Lillian Lindenové.“

Dave se zarazil a přiložil si telefon zpět k uchu. „Co jste to říkal?“ Srdce mu tlouklo, rozčilení ustupovalo a začala se objeovovat zvědavost.

„Jsem z pořadu *Událo se*. Mám pro vás vzkaz od Lillian Lindenové,“ řekl mladý nervózní hlas.

Dave se na posteli obrátil, pomalu se posadil a telefon si přitiskl k uchu těsněji. Zatřásl se zimou, když se bosé nohy dotkly dřevěné podlahy, a hbitě po špičkách odešel do koupelny, která byla hned u ložnice. Když potichu zavřel dveře, přestal šeptat.

„Poslouchejte mě, nevím, kdo jste, ale mé číslo je vyřazené ze seznamu z určitých důvodů. Už jsem vám novinářům poskytl všechno, co jste chtěli – rozhovory, fotky, veřejně jsem vystoupil. Nechte mě a mou rodinu už na pokoji.“

„Myslím, že mi nerozumíte, pane Halle, volám vám s dovolením paní Lindenové. To ona mi na vás dala číslo.“

„To určitě,“ řekl Dave pohrdavě. „Lillian vám dala moje číslo? No jasně. Víte vy co? Jste pěkná špína, když ji do toho taháte. Nemyslíte si, že už si toho prožila dost? Dejte mi vašeho editora nebo produkčního nebo kohokoliv, kdo je váš šéf, protože já se postarám o to, abyste dostal padáka.“

V telefonu bylo ticho. Dave si začal myslet, že mladík zavěsil, když v pozadí uslyšel slabé hlasy a pak výměnu rukou na telefonu.

„Dobrý den, mluvím s panem Hallem? Davidem Hallem?“ Tentokrát se ozval zralý muž, určitě nadřizený.

„Ano, a s kým mluvím já?“ Dave nasadil svůj nejserióznější tón, který používal, když v práci jednal s managementem.

„Jmenuju se Bill Miller. Jsem produkční v *Událo se*. Přál jste si se mnou mluvit?“

„Ano. Nevím, kdo je ten mladík, ale jak už jsem mu řekl, neposkytuju žádné další rozhovory a nevystupuju na veřejnosti. Stálo mě velké úsilí vrátit se do anonymity a rád bych, aby to

tak zůstalo. Ocením, když zapomenete, že moje jméno a číslo někdy existovaly," skřípal zuby. „Hlavně v pět hodin ráno!“

„Je mi to vážně líto, pane,“ povzdechl si Bill Miller. „Ralph, náš stážista, si neuvědomil, že žijete v Kalifornii, zatímco my jsme v New Yorku, a nevzal v potaz časový posun.“ Pro Ralphu to nevypadalo moc dobře.

„Dobře, fajn. Ta hodina byla nedorozumění, ale i tak, tenhle Ralph tvrdil, že na mě dostal číslo od Lillian Lindenové. Je jasné, že je to lež. Nevím, kde jste moje číslo našli, ale myslím, že jsem se vyjádřil dost jasně. Žádné další rozhovory s novináři nechci.“

Bill si opět povzdechl. „Pane Halle, nerad vám oznamuju, že paní Lindenová nám opravdu vaše telefonní číslo poskytla. Souhlasila, že bude exkluzivně vyprávět váš příběh právě v našem pořadu *Událo se*.“

Dave měl otevřenou pusou dokořán, ale nevyšlo z něj ani slovo. Lillian ustoupila? Nemluvíli spolu několik měsíců, ale taková zpráva rozhodně stála za to, aby mu předem zavolala. Určitě neměla na mysli podělit se o „celý příběh“, jak pan Miller tvrdil. Toho se Dave nebál. Ale nabízet exkluzivní rozhovor útočnému pořadu s nedobrou pověstí bylo víc než matoucí.

Dave si třesoucí se rukou prohrábl rozcuchané vlasy, sváděl vnitřní boj. Toužil jí zavolat, slyšet její smích a vědět, že je šťastná. Umíral touhou slyšet ji vyprávět o synech, o jejím novém životě, o... ale věděl, že to nejde. Žádný kontakt. Tak zněla dohoda.

„Nezlobte se pane Millere, zníte sympaticky, ale já nemám zájem.“ Snažil se působit rozhodně. „Nechci se vrátit do světel reflektorů a moje rodina taky ne. Budete to muset udělat beze mě.“

Na druhé straně bylo slyšet lehké pousmání. „Víte, ona mi říkala, že mi tohle povíte. Skoro slovo od slova. To je šílené.“

Nechtěně se mu zvedly koutky. Lily měla zvláštní schopnost odhadnout, co si myslí ještě předtím, než ho to napadlo

samotného. Bylo by těžké spočítat, kolikrát ji z legrace obvinil z jasnoviectví. Daveovo srdce se naplnilo zvláštní směsicí štěstí a touhy. Proto o ní nemluvil, nemluvil o společně stráveném čase.

„No, tak jí můžete vyřídit, že měla pravdu. Na shledanou, pane Millere.“

Miller se rychle ozval: „Pane Halle, prosím vás, ještě je tady jedna věc. Paní Lindenová mě poprosila, abych vám vyřídil vzkaz, pokud řeknete ne.“

Copak ta konverzace nikdy neskončí? „Dobře, povídejte, ale potom zavěším.“

„Takže...“ Bill Miller si odkašlal a na chvíli se odmlčel. „Hm... no... Chtěla, abych vám vyřídil toto: ‚Dlužíš mi to.‘“

Měl pocit, že dostal facku. Opřel se, aby nespádl.

Najednou nebyl schopný stisknout červené tlačítko ukončující hovor, nemohl říct všechna ta sprostá slova, která se mu nakupila v hlavě. Mohl jen sedět, neschopen ze sebe vydat hlásku, protože ten muž měl pravdu. Dave dlužil Lillian víc než komukoliv jinému, ale věděli to jenom oni dva.

KAPITOLA 4

DAVID – DEN 1.

Fidži

Počasí je skvělé. Palmy se rytmicky pohupují a průhledná modrá hladina na mě v jasné sluneční záři pomrkává a pokouší se mě zlákat ke svým břehům. A já tady stojím a je mi to úplně fuk.

Mám na sobě stejné oblečení jako před dvaceti čtyřmi hodinami, na nohách luxusní hnědé kožené boty, které mi dala Beth loni k Vánocům a které mě při každém kroku tlačí. To ale není nic ve srovnání s utrpením, které mě čeká na palubě.

Vím, že to Janice a další kolegy štve, ale já celým Fidži a pláží Adiata Beach pohrdám. Nejde o to, že by se mi tyto ostrovy uprostřed jižního Pacifiku nelíbily. Jen musím být k dispozici naprosto cizím lidem – většinou starým – po dobu dvou týdnů. A v okamžiku, kdy vstoupím do toho stísněného tryskáče, musím předstírat, že ty lidi mám rád.

Nevím, co to vypovídá o Carlton Yogurt, ale za posledních pět let bylo vítězům Dovolené snů přes sedmdesát let. Alespoň se ukazuje, že reklamní kampaň slibující „pravidelnost“ díky speciálním probiotikům funguje. Poznámka pro mě: Najít si novou práci v mladém kolektivu, v nějaké moderní společnosti, jako je Pixar nebo Apple. Nemusel bych každý

rok jezdit na Fidži a taky bych nemusel mluvit o tom, jak pravidelně chodí staří lidé na velkou.

Myslím, že mi jižní Pacifik znechutili navždy, protože když přijedu na Fidži, nedokážu myslet na nic jiného, než komu budu muset zase dělat chůvu. Ještě že je to letos jen na jeden týden.

To je moje mantra: jen jeden týden, jen jeden týden. Opakuju si to na každém kroku k vratkému kovovému schodišti do kabiny letadla. Přimhouřím oči a do zorného pole se mi dostane Theresa. I když je příšerné horko, její účes je dokonalý.

Nepochybuju, že na to padla půlka laku na vlasy. Je fajn vidět známou tvář, a navíc přátelskou.

„Ahoj, Dave, ráda tě zase vidím!“ zdraví mě. „Prý ses přidal až teď, jsem ráda, že na tu nejlepší část. Soukromý tropický ostrov, letovisko s balíčkem all inclusive, kéž bych věděla, jak získat tvou práci.“

Ušklíbnu se. Naštěstí si toho nevšimne, je příliš zaneprázdněná ukládáním mojí cestovní tašky do přihrádky blízko pilotní kabiny. Otočí se, hlavou kývne směrem ke kabině a svým jižanským přízvukem zašeptá: „Místo toho tady musím řešit kapitána Kenta Chmatáka.“

„Takže asi předpokládám správně, že už spolu s Kentem nejste?“ Nevypadalo to, že by jí Kentovy doteky vadily minulý rok, když spolu žili.

Zakroucí hlavou. „Ne, ale jeho ruce ten fakt ještě nezaznamenaly.“ Zasměje se svému vlastnímu vtipu a změni téma. „Jak se daří miminku? Máš fotky?“

Slovo miminko mi probodává srdce. „Žádné nemáme, Thereso. Zatím ne.“

Otočí se na masivních modrých podpatcích a na jejím přirozeně veselém obličejí se objeví ustaraný výraz.

„Promiň, Dave. Já myslela... říkal jsi, že se pokoušíte o dítě před dvěma lety a minulý rok jsi povídal, že půjdete na umělé oplodnění, tak jsem předpokládala...“

Proč jsem se kdy před někým zmínil o tom, že se „pokoušíme“ mít dítě? Nejdřív si ze mě všichni dělali legraci a významně do mě strkali loktem a teď už vzbuzuju jenom lítost.

„Umělé oplodnění taky nedopadlo. Zkusíme ještě jednu možnost a pak...“ Pokrčil jsem rameny, protože jsem nevěděl, co přijde pak. Kdybych se chtěl podělit o každý detail svého osobního života, řekl bych jí, že Beth trpí předčasnou menopauzou a používáme dárcovská vajíčka. Řekl bych jí, že uvažuji o adopci, ale Beth je posedlá myšlenkou na těhotenství. Ale neřeknu nic, protože by mi Theresa nerozuměla. Nikdo by tomu nerozuměl.

„Je mi to líto, Dave, neměla jsem ani tušení,“ řekne, jako kdyby promlouvala k rodině na pohřbu.

„To je dobrý.“ Stisknu držadlo tašky notebooku jednou, dvakrát. „Asi bych měl jít pozdravit kapitána víš koho.“

Její dlouhé purpurové nehty poklepávají na malé dveře s označením NOUZOVÝ VÝCHOD a plast přitom vydává dutý zvuk. „Jasně, jen do toho. Můžeš si u mě objednat pití, až budeš hotový.“

Naštěstí se otočí a odejde, aniž by se pokusila o další omluvu. Trávit čas s cizími lidmi bude možná přesně to, co teď potřebuju. Lehce zatukám na kovové dveře pilotní kabiny. Když nikdo neodpovídá, prudce je otevřu.

„Zlato, doneseš mi prosím tě kafe?“ řekne Kent, aniž by se otočil. „Jo a podívej se, kde se toulá pan PR. Jestli nezvedneme krovky za deset minut, budeme muset čekat další hodinu.“ Jeho kouty jsou dvakrát větší než před rokem a jeho zbylé blondaté vlasy jsou ostříhané nakrátko. Nevypadá to dobře. Neměl bych z toho mít radost, ale mám.

Odkáshlu si, bere můj příchod na vědomí bez jakéhokoliv pocitu trapnosti. Pochybují, že Kent ví, co to trapas je. „Čau, chlape, jsem rád, že dorazil. Tak a teď se uveleb, ať můžem vzlítnout, a prosím tě, zavřel bys za sebou?“

Konverzace skončila. Proč se snažím bavit s křupanem, asi nikdy nepochopím. Zabouchnu dveře a mačkám držadlo tašky, znovu a znovu. Stále to nepomáhá.

Jdu úzkou chodbou ke kabině a nemůžu se ubránit úsměvu. V tomhle letadle jsem za posledních několik let strávil spoustu hodin. Je to skoro jako být doma. Všechny malé nedostatky mám rád, například drobnou trhlinu na dveřích od toalet nebo prasklou žárovku v zadní části letadla, kterou nikdo dva roky nevyměnil.

Kromě těchto nepatrných nesrovnalostí, které dokáže odhalit pouze ten, kdo letadlo opravdu dobře zná, není na interiéru nic zvláštního. Pět hnědých kožených sedaček, skládací stoly v plné velikosti na každé přední sedačce a malé obrazovky, které mohou vzbuzovat dojem, že se za letu bude promítat nějaký film. Nebude, ale pro vítěze soutěže je to skvělá iluze. Je to jako létat v nóbl krabici od bot, a ačkoliv celý tenhle výlet nesnáším, jsem rád, že můžu být tady, a ne doma.

„Víš, jak to chodí,“ říká Theresa, „vyber si, které místo chceš, připoutej se a nech všechna elektronická zařízení vypnutá, dokud nebudeme ve vzduchu. Dej mi vědět, kdybys něco potřeboval. Vpředu máme malé občerstvení. Tak a teď už můžeš jenom odpočívat.“

„Díky, Thereso.“ Poslouchám ji jen napůl ucha, protože moje pozornost je zaměřena na vítězky soutěže. Zatímco Theresa kráčí do přední části letadla, ukládám tašku s notebookem pod sedadlo před sebou a jedním okem pozoruju ženu v druhé řadě. Na levé straně starší dáma s načechranými světle hnědými vlasy už pochrupuje. To je určitě Margaret Lindenová.

Dostal jsem od Janice krátký popis obou žen, abych se zorientoval, když jsem promeškal týden, takže něco málo o Margaret vím: To ona vyhrála tenhle zájezd, je starší (překvapení), žije v Iowě a jako doprovod si vybrala snachu Lillian.

Naproti v uličce se mladá žena opírá o okénko s plně vytáženým stínítkem. V ruce drží knihu, ale sedadlo před ní mi

brání přečíst její název. Kéž bych věděl, co čte. Je do ní tak zabraná, že si neuvědomuje, že jí hnědé vlasy padají do nena-malované a po týdnu na pláži opálené tváře. Slunce jí svědčí, vypadá, jako kdyby se koupala v umělém osvětlení při natáčení filmu. Vysychá mi v ústech – je překrásná.

To se může stát jenom mně. Se staršími dámami to umím, asi léta praxe, ale z atraktivních žen mám úzkost, jsem nervózní a říkám jim neuvěřitelně hloupé věci. A to jsem si stě-žoval, že vyhrávají jen starší ročníky.

Cítím tep na spáncích. Doufám, že jsem si s sebou přibalil ibuprofen, možná Theresa bude nějaký mít. Prsty si mnou čelo a snažím se vzpomenout, co bylo napsáno u jejího jména: *tří-cet let, Margaretina snacha, žena v domácnosti*. Ani okem jsem se nepodíval na její fotku v pase. Jednou s ní budu muset promluvit, ale teď ne. Teď si potřebuju vzít prášek. Škubám taškou, a čím déle jsem v předklonu, tím horší moje bolest je. Konečně tašku mám, poposednu si, abych nepřepadl. Může ten den být ještě horší? Vyhazuju objemné kožené zavazadlo na vedlejší sedadlo a otevírám zip přední kapsy. Jestli mám s sebou prášky, nemůžou být nikde jinde.

Náhodně nahmatávám kancelářské potřeby, propisky, útržky papírů a překvapivě velké množství drobných. Přitom potichu nadávám. Kdybych si udělal pořádek, jak mi Beth neustále připomíná, neměl bych teď tenhle problém. Sakra. Zavírám kapsu větší silou, než je třeba, a cítím, jak se na mě dívají světle zelené oči. To je ona. Má stažené rty, jako kdyby zadržovala smích, a zamává mi, jako bychom byli starí přátelé, kteří se dlouhou dobu neviděli, což ve mně na chvíli vyvolá paniku. Ne – takový úsměv bych nezapomněl, nebo bych si aspoň pamatoval, že se mi z něj potí ruce a pod-lamují kolena.

Pokládá si prst na ústa, ukazuje na spící Margaret Linde-novou a šeptne: „Potom.“

„Dobře,“ přihloupě zvednu palec. Jsem fakt zoufalec.

Když se vrátí ke své knížce, zabořím se do sedadla a na klín si položím notebook. V hlavě mám plno protichůdných myšlenek a lehce sebou trhnu, když počítač vydá zvuk.

Nevím, jak je možné, že toužím po domově a zároveň jsem rád, že doma být nemusím, ale je to tak. Část mě touží po Beth. Chtěl bych najít uprostřed dne její vlas zamotaný na knoflíku u své košile nebo slyšet, jak se otvírají dveře, a podle jejích kroků poznat, že je doma. Přesto sedím tady s počítačem plným e-mailů a cítím se svobodnější než za posledních několik měsíců.

Nikdy jsem si nedokázal představit, že by početí dítěte mohlo být tak stresující. Je to něco tak snadného, že se to některým lidem povede, aniž by chtěli, ale vypadá to, že pro nás je to příliš obtížné. Silně si promnu kořen nosu, jako kdybych tím mohl odstranit všechny vzpomínky – měsíce hádek, sledování teploty, tabulky a negativní těhotenské testy. Musím na to zapomenout, protože právě teď se v Bethině děloze uvelebují tři embrya. Jestli se uchytí všechna, mohli bychom mít trojčata. Trojčata. Vím, že bych asi měl mít strach, ale nemám.

Je dobře, že jsem tady, máme možnost si od sebe odpočnout, a než se vrátím domů, pročistí se vzduch. Po krevních testech můžeme sprádat nové plány. Jestli se embrya neujmou, je tady možnost, že se Beth obsese s těhotenstvím vzdá. Mohli bychom si znovu promluvit o adopci. Ze všeho nejdůležitější je přece mít dítě; toužím být otcem. Tohle odloučení je možná to nejlepší, co se nám mohlo stát.

V kapse kalhot mi začne vibrovat telefon a já leknutím nadskočím. Díkybohu jsem si ho dal při svém posledním letu na vibraci, jinak by paní Lindenová byla hrubě probuzena vyzváněcím tónem AC/DC. Asi mi volá pan Janus, aby se ujistil, že jsem stihl letadlo. Ještě než telefon zvednu, vidím Theresu, jak se na mě zamračeně dívá.

„Dvě minuty,“ vykrouží pohybem rtů. Přikývnu a klepnu na zelené tlačítko.

„Prosím?“

„Dave?“ odpoví Beth vážným a zastřeným hlasem.

„Ahoj. Co se děje?“

„Potřebovala jsem slyšet tvůj hlas.“ Lehce si povzdechne, jako by se jí ulevilo, když jsem se ozval. „Včerejší noc pro mě byla ta nejhorší v mém životě a přála jsem si, abys tady byl a pomohl mi.“ Zadrhne se a já se narovná v sedadle.

„Co se stalo, Beth?“

„Je mi to tak líto Dave... Nevím, co se to se mnou děje. Já... já jsem včera začala krvácet a dneska ráno jsem byla u doktora. Říkal... říkal, že přicházíme o embrya.“ Vysouká ze sebe ta slova jako nechtěnou návštěvu.

Otočím se k okénku a zašeptám. „Co tím chceš říct? Jak se to proboha mohlo stát? Tvrdili, že budeme něco vědět až za týden.“

S tlumeným pláčem vyhrkne: „Zapomněla jsem si píchnout injekci.“

„Co myslíš tím, že jsi zapomněla?“ Věděla, jak moc jsou ty injekce důležité. Její tělo nevytváří dostatek hormonů, aby donosilo dítě. Doktor Hart to říkal jasně.

„Já nevím, zapomněla jsem. Nebyl jsi tady, abys mi to připomněl, a já jsem toho měla v práci hrozně moc a z těch injekcí jsem dost unavená. Prostě jsem zapomněla. Říkala jsem ti, ať nikam nejezdíš. Říkala jsem ti, že tě tady potřebuju.“

„Jak jsi mohla zapomenout, Beth? Tohle není jako dát ráno nažrat psovi, tohle mohly být naše děti.“ Moje děti, chci zakřičet, ale zadržím ta slova, než mi uniknou. „Kolik injekcí sis nepíchla?“

„Tři,“ zašeptá.

Tři. Nerozumím tomu. Jsem pryč jenom dvacet hodin. Ne dva dny, a rozhodně ne tři. Při dvou „zapomenutých“ injekcích jsem byl doma. Ptal jsem se jí, jak se cítí, po každé injekci jsem ji utěšoval a ujišťoval se, že je v pořádku. Beth mi pokaždé řekla, že šla ke kamarádce Stacey, která dělá zdravotní sestru a injekce jí píchala tak, že to Beth ani necítila. Proč lhala?

Nemůžu dýchat. Nikdy jsem netrpěl klaustrofobií, ale takhle nějak to asi vypadá – jako by v místnosti nebyl dostatek kyslíku, jako by na vás padaly stěny.

Snažím se utrhnout horní knoflík na svém triku s límečkem a bojuju s myšlenkou, které nechci uvěřit – ona to udělala naschvál. Přitisknu čelo na chladné okno letadla. Ruka, ve které držím telefon, se mi třese a já se snažím uklidnit, abych mohl mluvit.

„Dave, miláčku, jsi tam? Prosím tě, nebuď na mě naštvaný, prosím. No tak, zlato, mluv se mnou. Prosím.“ Její hlas mi skřípe v uších.

Letadlo sebou trhne a vrátí mě do reality. Dveře se během mé konverzace tiše zavřely. Theresa stojí v uličce mezi kokpitem a kabinou. Opět ten lítostivý výraz. Ukáže na mobil a naznačuje mi, abych ho vypnul, abychom mohli vzlétnout.

„Musím už jít, budeme startovat.“ Jsem překvapený, jak drsně to říkám.

Beth popotáhne. „Dobře. Zavolej mi později, jo?“

„Jo, jasně.“

„Miluju tě,“ zašeptá.

Nedokážu jí říct totéž.

KAPITOLA 5

LILLIAN

Současnost

„Povězte mi, Lillian, proč si Margaret vybrala jako doprovod vás?“ Genevieve se v příběhu posunula.

„Říkala, že si zasloužím odpočinek. Nikdy jsme nebyly na dovolené spolu samy, myslela si, že by to mohla být zábava.“ Lillian sepnula ruce a předstírala, že výlet na Fidži byl důležitější, než doprovodit Daniela první den do školky.

„První týden na Fidži proběhl bez problémů?“ Reportérka zvedla dokonale vytvarované obočí a vyzvala tak Lillian k podrobnému popisu. V Lillianině příručce byla vedle této otázky poznámka v závorce: *Zajímají nás všechny detaily*. Nacvičovala to s Jerryem, pověděla mu o výletě s jeho mámou všechny podrobnosti. Když skončila, měl oči zalité slzami. Nikdy o Margaret tak hezky nemluvila.

„Ano, ostrov byl překrásný a lidé byli neuvěřitelně milí a přátelští. Carlton nám poskytl někoho z oddělení PR, kdo nám byl k dispozici celou dobu, aby nám zajistil úžasnou dovolenou. První týden jsme letěly na prohlídku ostrova helikoptérou, plavily jsme se při západu slunce a měly hodiny potápění – nebo spíš já jsem je měla, zatímco Margaret si šla raději zaplavat a opalovat se. Ale popravdě jsme nejvíc času

strávily jedením, poleháváním a lenošením.“ Lillian se objevil na tváři úsměv.

„Druhý týden jste měly být kde?“

Úsměv se jí vytratil a v hlase se ozval strach a výčitky. „V privátním letovisku ve Francouzské Polynésii, Adiata něco... hm, Adiata Beach, myslím. Zařizovala to společnost.“

„Můžete nám říci, jak vás a vaši tchyni chtěla společnost na ostrov dopravit?“ Genevieve se naklonila dopředu. Věděla, že je to důležitý okamžik, část, která má diváky naladit.

Lillian spolkla knedlík v krku a mohla odpřisáhnout, že ucítila kombinaci benzínu a rozpáleného asfaltu, když odpovíděla: „Měly jsme k dispozici soukromý tryskáč.“

Potom reportérka položila otázku, které se bála a kterou to všechno začalo. Všechny ty lži.

„Co se přihodilo v letadle, Lillian?“

Lillian si uvědomovala, jaké naděje redaktorka do tohoto rozhovoru vkládala – chtěla slzy, nářek a při troše štěstí i duchovní osvícení. Po tom všichni toužili.

„Všechno začalo normálně. Když jsme nastoupily do letadla, Margaret si vzala prášek na spaní a za chvíli začala nahlas oddychovat. Letuška Theresa nám nabídla pití, já jsem si četla a myslím, že Dave pracoval. Abych byla upřímná, byl to klidný let.“

Lillian nikdy nepochopí, že to slovo ze sebe vůbec mohla vypravit. „Upřímná“ při líčení opravdu nebyla, ale znělo to dobře. Kdyby byla upřímná, řekla by, že ty tři hodiny ve vzduchu se zdály jako snový moment a zároveň jako to poslední, co bylo v jejím životě skutečné. Všechno, co se odehrávalo od té doby, bylo jako bizarní sen, ze kterého se nemohla probudit.

Ale na druhé straně, ona se přece nesnažila být upřímná.

Lillian se pokusila znovu soustředit. Pokud bude myslet na to, co se opravdu přihodilo, moc jí to při rozhovoru nepomůže. Zrovna teď si ostatně nebyla jistá, co byla pravda.

Jen v noci ve tmě cítila, že nemůže zapomenout. Ve tmě by bylo nemožné poslouchat nesmyslné otázky Genevieve Randallové o tom, jak vzlétali nebo co si objednala za pití... protože Lillian věděla, co následovalo. Za denního světla to bylo jednodušší.

„Teď mi, Lillian, povězte, kdy se začaly objevovat potíže.“

Jiskra, která jí probleskla v očích, Lillian obtěžovala. Viděla ji u tuctu novinářů. Nejhorší chvíle jejího života se přeměnila v naději reportérů vystoupat výš na kariérním žebříčku. Vřelo to v ní a na chvíli se odmlčela, aby si narovнала neviditelný ohyb na džínách.

„Seděli jsme na svých místech a asi pětáctyřicet minut před tím, než jsme měli přistát v letovisku, se ozvala velká rána v pravé části letadla. Bylo to, jako kdyby do nás někdo narazil, ale z okýnka jsem viděla jenom mraky.“

„A co se stalo potom?“

„Theresa, naše letuška, vyšla z kuchyně a oznámila nám, že se porouchal motor, ale že bude všechno v pořádku. Řekla nám, abychom se připoutali, pevně se drželi a že na místě budeme co nevidět.“

„Musela jste být vyděšená,“ poznamenala Genevieve a obočí se jí opět zvedlo. Kdyby neměla botox, její čelo by bylo plné ustaraných vrásek. Každá otázka byla spíš přání než dotaz a s hlavou na stranu vypadala redaktorka jako rozmazlený kokršpaněl loudící odměnu.

Žádnou odměnu nedostaneš, moje milá, pomyslela si Lillian, než odpověděla. „Therese jsem důvěřovala. Nikdy jsem neletěla soukromým tryskáčem a ona byla zkušená letuška, tak proč bych si měla myslet něco jiného? Připoutala jsem se a snažila se nedělat si starosti.“

Pustila roztřesenou ruku do klína. Od doby, kdy celou tu propracovanou lež vyprávěla, uběhlo už mnoho měsíců a její mozek pracoval na plné obrátky, aby si vybavil všechny podrobnosti popořádku. Poslední, co potřebovala, bylo, aby si

Genevieve všimla nějakých nesrovnalostí. Ta žena se očividně uměla zaměřit na detaily.

„Dobře tedy, kdy jste si to uvědomila? Kdy jste přišla na to, že je situace velmi vážná?“

„Letadlo začalo ztrácet výšku a tehdy jsme se dostali do bouřky. Turbulence byly neuvěřitelné,“ zašeptala. „Z amplionu se ozval kapitánův hlas, který říkal, že se máme připravit na náraz. Všechno bylo tak nereálné, že jsem si ani nebyla jistá, jestli se to skutečně děje.“

„Co se odehrává v hlavě člověka, který se dostane do situace, kdy mu jde o život?“

Lillian se upřeně dívala na své lesklé nehty a přemýšlela, kolik toho má říct. Krátké tmavé vlasy jí padaly do tváře a ona si přála, aby ji kaštanové pramínky nějak ochránily.

„Myslíte na svou rodinu, na věci, které jste neřekla a neudělala. Pak přemýšlíte nad tím, jak se z toho dostat, jak přežít.“

Genevieve se na rtech objevil náznak úsměvu. Zavěťřila první senzaci.

„Jak se na náraz připravovali ostatní? Co dělala vaše tchyně Margaret?“

„Margaret probudily turbulence a byla v šoku, stále ještě lehce omráčená. Mezi námi byla ulička, byl tam hrozný hluk, takže jsme nemohly mluvit. Dokud nám Kent neřekl, že se máme připravit na nejhorší, držela jsem ji za ruku. Snažila jsem se jí říct, že ji mám ráda, že to dobře dopadne. Dave seděl přede mnou. Neviděla jsem ho.“

„A Theresa, co dělala ona?“

Theresa. Jednou, bylo to skoro tři měsíce po návratu domů, letěla Lillian do Kalifornie a měla pocit, že ji viděla. Letuška chodila uličkou sem a tam a servírovala nápoje, blondáté vlasy jí zakrývaly půlku obličeje.

Po havárii to byl Lillianin první let a po diazepamem, který jí předepsal psychiatr, byla v polospánku. Bylo těžké nechat

Jerryho s chlapci doma, ale on už si nemohl vzít žádné další volno. Místo něj vedle ní seděla Jill.

„Dobrý den, mohu vám nabídnout něco k pití?“ Znamý jižanský akcent byl nezaměnitelný.

„Thereso?“ zachrptěla. „Jste to vy?“ V té chvíli se málem utopila v naději a zmatku, dokud tvář nedostala jasné obrysy.

„Kdepak, já jsem Jen. Ale můžete mi říkat Thereso, jestli chcete.“ Letuška na ni rošťácky mrkla.

„Nedám si nic,“ zamumlala Lillian. Jill se omluvila, objednala jí jablečný džus a Lillian okamžitě usnula s jistotou, že právě spatřila Theresina ducha.

Lillian setřásla nejasnou vzpomínku, nasadila odvážný výraz a připravila se na strmou jízdu na horské dráze. Přicházelo to, viděla to před sebou, ten propad, který všichni tak milovali, kromě ní. Pro Lillian to nebylo nijak vzrušující. Cítila jenom, jak padá.

„No, Theresa byla v kokpitu s Kentem, ale po jeho hlášení, přišla za námi a připoutala se jako my ostatní.“

Genevieve se nahnula a předstírala znepokojení. „Lillian, vím, že je to pro vás těžké, ale řekněte mi, jak Theresa zemřela.“

KAPITOLA 6

LILY – DEN 1.

Let 1261

Letuška stojí vepředu a předvádí, jak si zapnout bezpečnostní pás a co se záchrannou vestou, ale neposlouchám ji. Dívám se na Davea Halla. Je opřený o okénko a hledí do prázdna. Nevidím jeho tvář. Když Theresa předstírá nasazení kyslíkové masky, Dave si promne spánky a potom jako by si z obličeje utíral slzy.

Theresa dokončí svůj výstup, usadí se přede mnou a zapne si pás, abychom mohli vzlétnout. Nikdo nemluví. Dave Hall sedí jako přibitý, hrbí se u okénka a dívá se dolů na oceán, zatímco stoupáme. Tlak při vzlétnutí mě zamáčkne do sedadla a já se dobrovolně vzdávám, naposledy se dívám na Fidži, žhnoucí bílé pláže obklopující bohatý zelený střed jako náhrdelník z perel. Pak už je vidět jen voda, jiskřivá, safírově modrá.

Když se konečně letadlo dostane do vyrovnané polohy, znovu si otevřu knihu. Je o lásce. Obvykle takové romány nečtu, ale měla jsem u sebe jen deset dolarů a tenhle byl nejlevnější. Jsem uprostřed vášnivé scény. Trochu se červenám, přelétnu kapitolu a hledám stránky, na kterých nebudou pulzující části těl.

V hlavě se mi dokola opakují slova Davea Halla: *Tohle mohly být naše děti. Jak jsi mohla zapomenout?* Zavřu knihu, povzdechnu si a rukou si pročešávám zašmodrchané pramínky vlasů. Bude to dlouhý let.

Ozve se hlasité pípnutí. Letuška si rozepne pás a podívá se na nás.

„Všichni můžete znovu používat elektronická zařízení, pokud chcete. Kromě telefonů.“ Podívá se na Davea, jako by mu chtěla ještě něco říct, ale místo toho odkrácí směrem ke kuchyňce.

Konečně se můžu odreagovat. Beru si batoh a vytahuju z něj těžkou černou tašku s notebookem a pokládám si ji na klín. Za normálních okolností bych s sebou na dovolenou k moři počítač nevláčela, ale Jerry stáhl nějaký videochat. Mohla jsem vidět kluky, jak šli první den do školy, a potom jsem je viděla každý druhý den. Není to stejné jako být doma, ale je to lepší než telefon.

Ze stříbrného obalu vyndám svůj digitální foťák a připojím ho dlouhou bílou šňůrou k počítači. Posílala jsem Jerrymu fotky a historky z dovolené e-mailem, aby je mohl ukazovat dětem. Ve svém nudném předvídatelném životě si nemůžu na dobrodruha hrát moc často, což je v pořádku, ale je fajn jim ukázat, že nejsem jenom máma.

Myslím, že proto pro mě bylo tak těžké zmeškat Danielův první den školy. Léta jsem si ten okamžik představovala a věděla jsem, že se tím něco změní, že přestanu být matkou na plný úvazek. A teď je to tady a já se musím rozhodnout. Jerry trvá na tom, že nemusím spěchat zpátky do práce, ale já nechci strávit zbytek života rovnáním prádla a leštěním stříbra. Jill mě prosí, abych se vrátila do Stevensonu na částečný úvazek a vzala za ni několik hodin dějepisu, dokonce mi slíbila moji starou třídu. Aspoň bych měla lepší místo na své knihy o občanské válce. Ale nejsem si jistá, jestli jsem na učení připravená. Musedla bych se stýkat s teenagery, a co je horší, s jejich rodiči.

Jerry si myslí, že bych se měla vrátit na vysokou a dodělat si magistra, kterého jsem odsunula na vedlejší kolej, když on šel na práva, ale být opět studentkou mi nahání skoro stejnou hrůzu jako cliffdiving. Na druhou stranu můj osmnáctimetrový seskok na ostrově Taveuni byl nepřekonatelný. Co je proti tomu krátký čas na univerzitě.

Když se fotky kopírují z jednoho zařízení do druhého, risknu pohled na Davea Halla. Na klíně má také počítač, ale nevypadá to, že by se díval na svítící modrou obrazovku. Zírá na nepatrnou skvrnu na stěně před sebou. Proč vypadá tak zdrceně?

No ano, cítím potřebu mu pomoci. Mohla bych si sednout na Theresino místo. Minutku dvě s ním promluvit. Asi by mu to nezměnilo život ani by to nevyřešilo hladomor v Africe, ale pokud mu z tváře zmizí ten zvadlý výraz aspoň na chvíli, stojí to za to. Jerry nemůže vystát, když se takhle vnucuju, ale já si nedokážu pomoci. S potřebou napravovat svět jsem se už narodila a asi tak i umřu.

Po velmi dlouhém pohledu na spící Margaret opatrně projdu uličkou k Theresinu prázdnému místu. Stehny zavadím o opěrku a spadnu do sedadla. Potlačím výkřik, a když si zapínám pás, Dave Hall se na mě podívá. Překvapení na jeho tváři vypovídá o tom, že čekal Theresu. Nevím, co dělat, a tak natáhnu ruku.

„Zdravím. Já jsem Lillian.“

Zírá na moji ruku, jako kdyby před tím žádnou neviděl. Byla to chyba. Než můžu ruku stáhnout, zaklapne Dave Hall počítač a zasune ho pod sedadlo. Potom, jako by se probudil po dlouhém spánku, pevně stiskne moje uvolněné prsty. Nahnou se dopředu, protože bych nerada, aby mi ruku rozdrtil.

„Dobrý den, paní Lindenová, já jsem David Hall.“ Slova z něj padají tak rychle, až se slévají v jeden proud. „Říkejte mi Dave, prosím. Jsem tady, abych z vaší dovolené udělal dovolenou snů. Pokud budete cokoliv potřebovat, neváhejte

mě kontaktovat.“ Palcem si ukáže na hrud' a dodá: „Já jsem váš člověk.“

„Dobře, Dave“ – vyslovím jméno pomalu – „přidám si vaše číslo do rychlých voleb na telefonu pro případ nouze. Jen jsem vás chtěla pozdravit. Nechám vás pracovat.“ Odešla bych rychle pryč, ale pořád mi drží ruku.

Spadnou mu koutky a povolí stisk. „To bylo trochu laciné, vidíte?“ Zoufalství se mu přesune z očí do hlasu. „Moc se omlouvám, asi bych měl začít znovu.“

Očividně se mi povedlo, aby se pan Hall cítil ještě hůř. Skvělé. V pomáhání druhým mám evidentně rezervy.

„Poslyšte,“ vytrhnu svou ruku. „Vrátím se na místo. Ráda jsem vás poznala, Dave.“

„Paní Lindenová, neodcházejte, prosím,“ posunkem naznačí, ať se vrátím. „Normálně dělám svou práci mnohem líp.“ Zlatý snubní prsten odráží světlo a upoutá mou pozornost.

Podobný má Jerry, takový, co dostanete ve zlatnictví Sears za padesát dolarů. Stejně jako Jerryho prsten ztratil s léty každodenního nošení původní lesk a je omšelý. Pamatuju si, že když jsem prsten kupovala, prodavačka mi řekla, že ho Jerry může kdykoliv přinést a zadarmo si ho nechat vyleštit. Ale jak šel čas a naše manželství počítalo roky, a ne dny, začal se mi ten matný povrch líbit. Každá rýha, každý škrábanec je další den, další vzpomínka na náš společný život, a to bych rozhodně vymazat nechtěla. Proč jsem jen musela ten prsten zahlédnout? Teď utéct nemůžu.

„Ne, ne, prosím, nechci, abyste se kvůli mně cítil špatně,“ říkám a asi se příliš snažím, aby mu bylo líp. „Do konce týdne najdu nějaký způsob, jak se před vámi znemožnit, a pak si budeme kvit.“

Podívá se na mě koutkem oka a usměje se. „Víte, to jste měla napsat do své složky. Bylo by to užitečné upozornění.“

„Mé složky?“ Alespoň si umí dělat legraci. „Chcete říct, že jste mě sledoval, pane PR?“

„Ne, říkám, že vás sledoval Carlton Yogurt. Já jenom čtu to, co mi dali. Nevinný pozorovatel.“

Zvedne ruce, jako by chtěl odvrátit útok. Je vysoký asi jako Jerry, tak průměrně, ale vypadá vyšší, protože jeho téměř černé kudrnaté vlasy vytvářejí jakousi svatozář a přidávají mu možná pět centimetrů. Má jemnou, přirozeně olivovou pokožku a kolem hlubokých modrých očí černé řasy.

Není ale dokonalý. Když se směje, nos mu jde na stranu, a rozhodně má pár kil navíc. Nicméně je natolik atraktivní, abych se cítila trochu zvláštně, že jsem se sem proplížila.

„Nevinný pozorovatel, to určitě.“ Směju se a zaháním ten divný pocit. „Jestli umíte zatáhnout za nitky, abyste byl každý rok na takovémhle výletě, nemyslím si, že byste byl nějaké nevinátko.“ Dave zvedne tmavé obočí. „Ano, máte pravdu, mluvil jsem s Janice a ta mi předala vaši složku.“

Zaujme stejnou polohu jako já, zkříží paže, na snědé kůži se mu vyrýsují svaly. Usmívá se a prohlíží si mě způsobem, že je těžké zvednout k němu oči.

„Lillian,“ řekne hlasem o oktávu nižším. „Nechám vás se podívat, když vy necháte mě.“

Všechn zvuk se vytratí a mně začne zvonit v uších. On se mnou flirtuje? Je to už tak dávno, kdy o mě nějaký muž, kromě mého manžela, projevil zájem, že už si nepamatuju, jaké to je, a rozhodně nevím, jak na to reagovat. Bože můj, myslí si, že já flirtuju s ním?

Ne, ne, ne! Obrátím třikrát prstenem na ruce a přemýšlím, jak to odbyť, obrátit ve vtip. Nebo mu mám říct, že je mi to nepříjemné, že jsem vdaná žena? Budu s tímhle mužem na ostrově sedm dní, takže ať udělám cokoli, nakonec to bude trapné.

Ještě než stihnu něco poznamenat, Dave zčervená. „Omlouvám se, to vyznělo úplně špatně. Nechtěl jsem... chci říct... znělo to jako... hm...“ Přejede si rukou přes ústa, šokovaný. „Myslím, že už bych měl přestat mluvit.“

S úlevou se zasměju. „Znělo to jako...“

Dave se začne chechtat. „Jen abyste věděla, já jsem vás nebalil.“

Najednou je ta představa natolik legrační, že se nemůžu přestat smát, pořád se to zhoršuje, až Theresa vystrčí hlavu do kabiny s nedůvěřivě zvednutým obočím. Náš smích skončí tichým vydechnutím.

„Promiňte, Thereso,“ pořád ještě lapám po vzduchu. „Zasedla jsem vám místo.“ Škubu pásem a nechávám vlasy, aby mi zakryly zrudlou tvář, a je mi z jejího zvednutého obočí trapně.

„To je v pořádku, vypadá to, že vy dva se báječně bavíte,“ prozpěvuje šibalsky a já mám chuť schovat se do zavazadlového prostoru. „Dáte si někdo z vás něco k pití?“

Využiju příležitosti ke změně tématu. „Dám si cokoli studeného s kofeinem.“

„A ty?“ Ukáže na Davea a v očích se jí objeví nová jiskra. „Dáš si pivo?“

„Jenom vodu, díky,“ řekne Dave. Jeho starosti se vrátily a vznášejí se nad jeho pokleslými rameny. Jsem si jistá, že by mu udělalo dobře něco silnějšího než voda.

Theresa se vrátí s pitím s rychlostí blesku a my mezitím předstíráme, že se na sebe nedíváme. Když oba držíme plastové kelímky, Dave zvedne ten svůj ke mně.

„Na soukromé ostrovy uprostřed ráje,“ pronese přípitek.

„Na zdraví,“ dodám a lehce si přitukneme.

Vypije obsah jedním hltém a pak si pohrává s prázdným kelímek. Já pomalu usrkávám a všimnu si, že má krátce zastřižené a vyleštěné nehty jako po čerstvé manikúře. Tenhle člověk rozhodně nepochází z Missouri.

„Paní Lindenová,“ začne. Prohlížím si kolu v kalíšku a doufám, že si nevšimne, jak na něj civím.

„Říkejte mi Lillian. Ať v tom není zmatek, když jsme tady dvě paní Lindenové.“ Čekám, až bude pokračovat, ale zírá na kelímek, jako kdyby ten mohl promluvit. „Dave, je vám dobře?“ zašeptám.

„Jo, nic, co by se nedalo přežít. Opravdu se moc omlouvám za ten telefonát předtím. Já vím, že to všichni slyšeli. Se ženou se pokoušíme...“

Položím mu dlaň před pusou, abych ho zastavila. „Dave, nemusíte mi nic říkat. Nepřišla jsem vyzvídat. Jen jsem se chtěla ujistit, že jste v pořádku.“

Zavře ústa. Na tváři se mu při mírném úsměvu vyrýsují nepatrné vrásky. „Děkuju, Lillian.“ Podívá se dolů na kalíšek ve svých dlaních a já si představuju, jak ho naplňuje slovy, která jsem mu zabránila vyslovit. „Vážím si toho. Měl jsem to předpokládat. Ve vaší složce se píše, že jste dobrosrdečná a že ráda pomáháte druhým.“

DLoubnu ho do ramene a zahihňám se. „Do konce týdne mi budete muset tuhle složku ukázat.“ Jeho hluboký smích se mísí s mým.

Potom si povídáme, jako kdybychom se znali odedávna. Není těžké se vyhýbat vážným tématům. Vyprávím mu o domově, Jerry, o synech a nakonec mu ukážu všechny fotky, které mám v peněžence. On se se mnou na oplátku podělí o historku z páté dovolené snů, kdy se výherkyně natolik opila, že ho začala svádět. Bylo jí osmdesát dva let. Konverzace probíhá hladce, a než si to uvědomím, obloha začíná tmavnout, slunce zachází a vrhá růžovou zář na mraky pod námi.

„No teda, tohle je nádhera!“ Dave se dívá z okna na oblaka měnící barvu i obrysy. Než stihnu souhlasit, dojde k hlasitému nárazu a letadlo se nakloní na stranu. Instinktivně se přikrčím.

„Co to proboha bylo?“

Zvednu hlavu a vidím, jak Dave ztuhl a civí z okna. „Já... Já vidím kouř. Myslím... myslím, že letadlo... hoří.“

„Dave,“ říkám mateřským hlasem, „určitě je všechno v pořádku. Znáte někoho, kdo zažil leteckou havárii? Že ne? Budeme v pohodě, jsem si tím jistá.“ Zněla jsem jako učitelka ve školce, která vysvětluje dítěti, že čmelák se nás bojí víc než my jeho.

Ale jistá si nejsem. Podívám se za sebe na Margaret. Hlava jí visí ven z uličky a hrudník se jí pravidelně zvedá. Takže tahle příšerná rána a turbulence ji nevzbudí, ale když přijde k nám domů, musí spát v naší ložnici, protože dole je moc velký hluk? Bojím se, že se naštvu. Ještěže je připoutaná.

Theresa přispěchá do kabiny. „Musím vám všem oznámit, že máme malý technický problém, ale naštěstí je to do naší destinace jen čtyřicet pět minut. Kent si myslí, že bude všechno v pořádku. Všichni se prosím připoutejte, říká, že to zvládneme.“ Zastaví se a nakloní hlavu na stranu. „To je váš počítač?“

Mluví na mě. Zapomněla jsem na svůj notebook, pořád je položený na sedadle za mnou.

„Jo, ale je vypnutý. Přísahám, že jsem se nesnažila připojit k internetu,“ říkám a najednou si dělám starosti, jestli jsem tu nehodu nějak nezpůsobila.

Theresa se zasměje. „Neudělala jste nic špatného. Jen ho dejte pod sedadlo, až budete moct. Asi proletíme... turbulencemi. Nic vážného.“

Je až příliš klidná. Přitom nic nenaznačuje, že to zvládne. Něco způsobilo, že začal hořet motor, strašná rána otřásla celým letadlem a mně je z toho zle. Co když na letiště nedoletíme? Co když to vážné je?

Ani Davea Theresino vysvětlení neuspokojuje. „Thereso, o jakém technickém problému se tady bavíme?“ Vidím, že se snaží zachovat klid, ale jeho rozechvělý hlas ho prozradí.

Přešlapuje z jedné nohy na druhou, když se letadlo za příšerného praskání kymácí ze strany na stranu.

Theresa narazí na dveře od toalety a spadne na zem. Světla zhasnou. Letadlo skřípe a vrže. Určitě to nebude dlouho trvat a rozletí se na milion kousků.

Zrovna když už jsem přesvědčená, že se vrháme přímo do oceánu, letadlo se srovná a světla rozsvítí. Všechno vypadá normálně. Dave má trochu rozčuchané vlasy. Theresa je v pořádku a zvedá se ze země.